

Vajda Gábor halála hallatán

*Jaj, Gábor, most ki fog ostorozni,
 kígyószisszenéssel útra terelni
 a bozótból, ahova feküdtünk restelmeinkbe bújva.
 Naptámadatra ajtónkon ki dörömböl?
 megsörnyült sebeinket ki felfedni jöttél,
 hagyta ótvaros magányban. Szégyen.
 A túlélés szégyene pirít.
 Azt mondjam-e: gyámolunknak tudva
 könnyökünkkel sokszor rád pihelve (mert te meg nem fáradoztál,
 vasárnap sem el nem pihentél, sőt ösztökölt
 az ünnep, behozni valami tartozást, amit
 jókedvvel átvállaltál),
 most hanyatt-homlok földre esettek vagyunk.
 Gábor, most malmaink zúgása halkul,
 fogyatkoznak az ételnek őrlői,
 ablakaink sorba meghomályosodnak, és
 fennakad hangjuk éneklő leányinknak,
 mert nincs, ki hallja szónk, bár füle van.
 Nincs ideje, bizony nem volna a gyásznak.
 Ideje van most a harsogóbb hangnak, a
 kígyómarásnak,
 és a biztató szólásnak.*

*Mondtad: nincs időm játéokra, dolgaim nagyok,
 Mondtad: ne hagyjuk magunkat, a
 „Tartsd magad” adys konoksággal
 idézted folyton.
 „Mi okból? Mi célból? Mit?”
 Mit tettünk rosszul, hogy mégis hagyta
 elmerülni valód az égi fényben?*